

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-64/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji tog suda Jadranki Liović Merkaš, kao sucu pojedincu, u pravnoj tužiteljice Ljiljane Fiškuš iz Zagreba, Šoltanska ulica 15, OIB: 58527510467, zastupane po punomoćniku Frani Bazina, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka Hrvatska d.d., Split, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupane po punomoćnici Sanji Vukina, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Vukina & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene dana 21. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice osobno, zamjenice punomoćnika tužiteljice i zamjenice punomoćnice tuženika Katarine Katušić, odvjetničke vježbenice, dana 15. srpnja 2026., temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 04/08, 84/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25), dalje ZPP-a,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom odredba članka 5. Ugovora o kreditu broj 44553/06 od 9. lipnja 2006. zaključenog između tužiteljice Ljiljane Fiškuš iz Zagreba, Šoltanska ulica 15, OIB: 58527510467, kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, kao kreditora koja glasi:

„2,00% (slovima:dvaposto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.“, i ista ne proizvodi pravne učinke.

II Nalaže se tuženiku OTP banka Hrvatska d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, nadoknaditi tužiteljici Ljiljani Fiškuš iz Zagreba, Šoltanska ulica 15, OIB: 58527510467, parnični trošak u iznosu 939,09 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama od 15. srpnja 2026. do ispate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita zaključila s prednikom tuženika Ugovor o kreditu broj 44553/06 9. lipnja 2006. kojim joj prednik tuženika odobrava kredit u kunskoj protuvrijednosti od 23.330,00 CHF prema kupovnom tečaju Kreditora na dan korištenja kredita. Kredit je dan na rok otplate od 84 mjeseci. Člankom 5. tog Ugovora tužiteljici je nametnuta ugovorena naknada, u visini 2,00% od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje odmah po potpisu ugovora. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužiteljica bila primorana pristati kako bi dobila traženi kredit. Ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prilikom isplate kredita tuženik je naplatio tužiteljici 292,02 EUR (2,00% iznosa kredita). O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo, te je sporna odredba umetnuta u Ugovor o kreditu, a da tuženik tužiteljicu uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe, niti joj je objasnio na što se konkretno odnosi ulazna naknada. Na taj način je tužiteljici nametnuta ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku, što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava, slijedom čega je nepoštena i ništetna. Stoga ustaje s tužbom i tužbenim zahtjevom traži da sud utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu uz naknadu parničnih troškova.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu čini neprijepornim sklopljeni Ugovor o kreditu broj 44553/06 od 9. lipnja 2006. Oспорava tužiteljici status potrošača i osnovu tužbenog zahtjeva. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

3. Sud je proveo dokaze: pročitao je Ugovor o kreditu od 9. lipnja 2006. (stranica 5-7 spisa), otplatni plan (stranica 8-13 spisa), tablica kredita (stranica 14-20 spisa), izračun EKS-a i otplatni plan (stranica 21-23 spisa), dopis od 25. kolovoza 2023. (stranica 24 spisa), obračun prijevremene otplate kredita od 17. srpnja 2012. (stranica 26 spisa), te je saslušala tužiteljicu (stranica 47 spisa).

4. Druge dokaze sud nije provodio, jer se provođenje drugih dokaza nije ukazalo potrebitim za donošenje odluke u smislu čl. 8. ZPP-a.

5. Među strankama nije prijeporno:

- da su sklopile Ugovor o kreditu broj 44553/06 9. lipnja 2006. kojim joj prednik tuženika odobrio tužiteljici kredit u visini 23.330,00 CHF u protuvrijednosti u kunama prema kupovnom tečaju Kreditora na dan korištenja kredita,
- da je čl. 5. tog Ugovora ugovorena naknada, u visini 2,00% od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje odmah po potpisu ugovora,
- da je tužiteljici 13. lipnja 2006. naplaćena naknada u iznosu 292,02 EUR.

6. Prijeporno je:

- svojstvo potrošača tužiteljice,
- osnovanost tužbenog zahtjeva.

7. Na pravni odnos stranaka se primjenjuju odredbe čl. 81., 82., 85., 86. i 87. te 89. i 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br.96/2003), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, a prilikom ocjene poštenosti ugovornih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi treba primijeniti čl. 5. Direktive 93/13/EEZ.

8. Tužiteljica u svom iskazu navodi da joj je trebao kredit radi ulaganja u nekretninu i saniranja dotrajalog krova. Kod tuženika je podigla kredit za tu svrhu. Prilikom razgovora sa službenikom tuženika isti joj nije objasnio temeljem kojih parametara se izračunava naknada za obradu kredita i zašto se ista plaća, ali joj je rekao da je to standardni dio svakog ugovora o kreditu i da je treba platiti. Ističe da nije bila u poziciji da bi mogla pregovarati o bilo kojoj ugovornoj odredbi. Po zanimanju je bila medicinska sestra i nije bila vlasnica trgovačkog društva ili obrta. Pročitala je Ugovor o kreditu i nije baš sve razumjela, ali joj je trebao kredit i potpisala ga je. Nekretnina koja je obnovljena s kreditom nikada nije bila predmetom najma budući da žive u njoj.

9. Sud prihvaća iskaz tužiteljice jer je logičan i uvjerljiv, te podudaran dokumentaciji u spisu. Slijedom navedenog je jasno da je tužiteljica bila prosječan potrošač. Zahtjev transparentnosti određuje da prosječan potrošač, koji je uobičajeno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću, može shvatiti konkretno funkcioniranje ugovorne odredbe i samim time na osnovi preciznih i razumljivih kriterija procijeniti potencijalno značajne ekonomske posljedice koje bi ta odredba mogla imati na njegove obveze, što je u konkretnom slučaju izostalo, jer tuženik uopće nije objasnio tužiteljici prijepornu ugovornu odredbu.

10. U čl. 81. stavak 1. ZZP propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u stavku 3. istog članka propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u stavku 4. propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

11. Sukladno 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

12. Uvidom u Ugovor o kreditu od 9. lipnja 2006. utvrđeno je da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom standardiziranom (tipskom) ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke. Ugovor sadrži odredbu čl. 5. kojom je propisana naknada za obradu kredita u visini 2,00% iznosa kredita, minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno po potpisu ugovora. U Ugovoru, međutim, nije navedeno od čega se sastoji navedena naknada, na što se ista odnosi, niti su definirani egzaktni parametri o načinu određivanja i izračunu visine te naknade.

13. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom Ugovoru po prirodi stvari niti ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi Ugovora. Sve navedeno jasno proizlazi i iz iskaza tužiteljice kada navodi da joj službenik banke nije objasnio zašto se plaća naknada za obradu kredita, kao i na koje troškove tuženika se odnosi.

14. Tuženi ni ne poriče činjenicu da se s o spornim odredbama ugovora nije pojedinačno pregovaralo, već drži da je tužiteljica, ako je bilo ikakvih nejasnoća vezano uz predmetni ugovor ili bilo koju njegovu odredbu, imala mogućnost zatražiti zaposlenike tužene za pojašnjenje tih odredbi, te ističe da su mu sve informacije o pravima i obvezama iz ugovora o kreditu bile dostupne i prije sklapanja ugovora te je u trenutku sklapanja ugovora bio u obvezi upotrijebiti dužnu pažnju i sam se informirati o svim uvjetima ugovora.

15. Iz stipulacije sporne odredbe (čl. 5. Ugovora) koja je standardna, evidentno je da se o sadržaju sporne odredbe nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom, niti je ona obaviještena za koje nastale troškove se naknada odnosi, a pri tome tuženik na kojem je teret dokazivanja nije dokazao suprotno da se s tužiteljicom o spornoj odredbi pregovaralo, niti je u tom pravcu predlagao dokaze, pa se stoga u smislu odredbe čl. 81. st. 1. i 2. ZZP-a radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi koja je suprotna načelu savjesnosti i poštenja i koja stvara znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice koji ima svojstvo potrošača.

16. Naime prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, a što proizlazi u ovom konkretnom predmetu iz zaključenog Ugovora o kreditu pa je stoga takova odredba ništetna ugovorna odredba.

17. Pri tome se napominje da je predmetna odredba jasna i razumljiva, međutim, ista je iz svih naprijed navedenih razloga nepoštena, te se ne može podvesti u smislu odredbe čl. 84. ZZP pod kategoriju predmeta ugovora i cijene u pogledu koje nije dopušteno ocjenjivanje poštenosti te ugovorne odredbe ako je ista jasna i razumljiva.

18. Naglašava se da je Direktivom 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. određeno da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke, a prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C26/13 navodi se da članak 4. stavak 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva.

19. Pri tome, valja još dodati da u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok

su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

20. Pri tome sama činjenica da je trošak obrade kredita, naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnicima kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, a što govori u prilog tome da tako ugovornom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita.

21. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (1.327,01 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Narodne novine br. 138/23).

22. Tužiteljici zastupanoj po odvjetniku je priznat trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT 100 bodova), sastava podneska od 20.2.2026. (Tbr 8. toč. 1. OT 100 bodova) i zastupanje na ročištima održanim 21.5.2026. i 15.7.2026. (Tbr 9. toč. 1. i 3. OT 150 bodova) odnosno ukupno 350 bodova ili 700,00 EUR, trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu 125,00 EUR, što ukupno iznosi 875,00 EUR. Tom iznosu je pribrojen trošak sudske pristojbe na tužbu 53,09 EUR i presudu u iznosu 110,00 EUR, tako da ukupno priznati trošak tužiteljice iznosi 939,09 EUR, sukladno čl. 155. ZPP-a.

23. Budući da je tužiteljica tražila zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, a kako parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud joj je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude u ovoj pravnoj stvari, to jest od 15. srpnja 2026. do isplate.

24. Zatezna kamata na parnični trošak je dosuđena u visini određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 155/23).

U Zagrebu, 15. srpnja 2026.

Sutkinja

Jadranka Liović Merkaš

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude dopuštena je žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku 15 dana od dana primitka prijepisa ove presude.

Dna:

- pun. tužiteljice uz rješenje za plaćanje sudske pristojbe na presudu
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-bcd98**

Kontrolni broj: **0f3f0-67dff-695bb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.